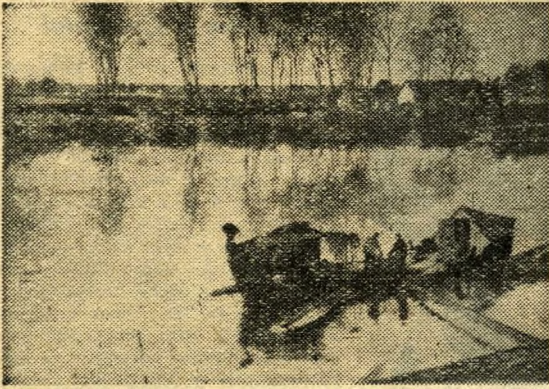

244

Fiatal művészek kiállítása az Ernst Múzeumban

Novák Lajos: Halászosok.

Februárban alakult meg, a Művelődésügyi Minisztérium és a Képzőművészeti Alap támogatásával a fiatal művészeket összefogó művelődéspolitikai szervezet, a *Fiatal Képzőművészek Stúdiója*. Azzal a céllal alakult, hogy az 1957-ben lényegében megszűnt szövetség feladatát átvegye s annak revizionista és szektás hibáit kiküszöbölve, segítse a fiatal művészeket a korszerű, szocialista tartalmú, nemzeti formájú, új magyar művészet kialakításában. A stúdiónak az Ernst Múzeumban megrendezett első kiállítása érdekesen világít rá a legutóbbi esztendő fejlődési tendenciáira.

Mindjárt előjáróban elmondhatjuk: örvendetesen színes és változatos a kiállítás anyaga. A néhány év előtti tétovázó, keresgélő tapogatások után, sok fiatal tehetség kezd megtalálni sajátos, egyéni stílusát és mondani-nyalóját. A festészeti anyagban kiváltképp megragadtak emlékeztünkben Gerzson Pál, Ridovics László, Tassy Klára figurális kompozíciói, Eigel István, Szurcsik János, Somos Miklós életképei. Patai László, Udvardi Erzsébet, Orosz János portréi, Blaski János, Somogyi János erőteljes munkásábrázolásai.

A fiatalok kezdik lefejtetni magukról mestereiknek sokszor nyomasztó egyszínűséget okozó hatását. A kis Bernáthok, Szőnyik, Barcsayk mindinkább eltűnnek, s ha egyáltalán még hatásokról beszélhetünk, azt jóformán

lő tartoznak bele, hanem Ferenczy, Rippl-Rónai, Tornyai, Derkovits és még sokan mások is.

Feloldódóban van a közelmúlt kiállításain tapasztalt görcsösség mind a témaválasztásban, mind az előadásban. A fiatalok elfogulatlanabban nézik az életet, s mun-

Segesdi György: Tálvivő.

kájukon igyekeznek megőrizni az élmény frissességét. Ez a törekvés nemcsak az intímabb jellegű táj-és életképeken mutatkozik meg, hanem kompozícióvázlateikon is, amelyeket a 19-es magyar proletárforradalom 40. évfordulójának tiszteletére kiírt pályázatra készítettek. Eltűnőben van a merevség, a modellszerűség, amely a fiatalok néhány évvel ezelőtti kiállításán még igen szembeszökő volt. Képeikből szinte kicsap az élet színes elvessége. S bár tekintük legtöbbször

csak egészséges értelemben tehetjük. A fiatalok büszke öntudattal vallják magukénak a magyar művészet legnemesebb hagyományait. S a hagyományok fogalma ma már lényegesen kibővült. Nemcsak Munkácsy, Szinyei, Székely Bertalan, Paál László

a csillogó felszínen túl, nem mélyed bele a forma és a tartalom egymást fedő, egymást éltető összefüggéseinek vizsgálatába, fejlődésük mégis az elmélyedő realizmus egészséges törekvéseinek irányát mutatja. Ezen a kiállításon bebizonyosodott az is, hogy a művészetpolitika régebbi merevségének fellazulása nem csábította a fiatalokat az öncélú absztrakció és a formalizmus hínárjába. Az avangardizmus — elvesztvén a tiltott gyümölcs varázsát — nem nő túl a kifejezés új lehetőségeinek és eszközeinek tanulmányozásánál. Érdekes, hogy éppen azok a grafikusok mutatnak nagyobb hajlandóságot erre, akiket főként a nemzetközi békeharc, az atomháború elleni tiltakozás művészi megfogalmazásának kérdése foglalkoztat elsősorban. (Bognár Árpád, Gácsi Mihály stb.) A változatos és érdekes grafikai anyag, a metszetek és monotípiák, a szellemes plakátok és illusztrációk is a fiatal művészek erőteljes fejlődéséről tanúskodnak.

Az aránylag kevés szobormű értékben egyenrangú a festészettel és a grafikával. Kucs Béla erőteljes *Bányásza* és *Konyorcsik János* jól felépített, *Kacsászó fiúja* mellett egész sor kitűnő, formai felfogásban nagy változatosságot mutató szoborportré mutatja fiatal szobrászaink tehetségének elmélyülését. *Kárpáti Anna* tömör egyszerűségű *Landler Jenőjét*, *Kiss Sándor* dekoratív szépségű színészportréját, *ifjú Szabó István* klasszikus egyszerűségű női fejét és *Kovács Ferenc* érzelmes puhasággal mintázott *aszszonyportréját* említjük meg csupán a sok közül. A kispasztikák között *Segesdi György* groteszk bájú *Tálvivője* mutatja leginkább ennek a műfajnak legszebb jellemvonásait.

Fiatalokról lévén szó, még korai volna véglegesen kiforrott és letisztult eredményekről beszélni, végső következtetésekre bocsátkozni, azt azonban örömmel állapítottuk meg a kiállításon, hogy jó kezekben látjuk letéve képzőművészetünk további alakulásának ügyét.

Péter Imre

Gerzson Pál: Ruhateregetők.